

Gensyn med indisk nobelpristager

Som del af en serie om glemte mesterværker udgives Rabindranath Tagores "Flakkende fugle"

bog

Rabindranath Tagore: Flakkende fugle. Oversat af Rasmus Klitgaard Hansen. 88 sider. 129 kroner. Løvens Forlag.

Navnet Rabindranath Tagore er i dag langt fra så kendt som for et århundrede siden, hvor den store indiske digter i 1913 var den første ikke-europæer, der modtog Nobelprisen i litteratur. Det er derfor særdeles prisværdigt, at Løvens Forlag i en serie om glemte mesterværker som bind num-

mer to – efter at Boris Vians "Dagenes skum" udkom som det første – har udgivet Tagores digtsamling "Flakkende fugle" fra 1916.

Mens asiatisk digtning i vestlig sammenhæng i de seneste generationer har slået mest igennem i kraft af en bestemt tradition, nemlig den japanske haiku-tradition, er det velgørende at opleve, at også andre asiatiske typer af poesi bliver oversat.

Fælles for haiku-formen og Tagores hinduistisk inspirerede poesi er, at der er tale om en særdeles koncentreret kortform på et par linjer, samt at emnerne er de store,

ikke-individuelle og universelle.

Mens imidlertid haiku og andre japanske former i pagt med zenbuddhismen satser på de chokagtige mystiske øjeblikke, hvor normaltænkningen kortsluttes, møder man hos Tagore en anderledes konkret og hverdagsnær poesi, der i sin øjenåbnende aforismekarakter minder en hel del om, hvad vi kender fra den oldnordiske poesi, hvor lighedspræget især er åbenlyst i forhold til det berømte, livskloge og -regulerende digt "Hávamál".

"Flakkende fugle" består

af ikke mindre end 326 sentensagtige digte. Og selvom der kan være en del, der kan virke lidt farveløse og stillestående, når forventningshorisonten er et århundredes vestlig avantgarde, er der alligevel talrige digte, der gør stort indtryk med deres syleskarpe, allegoriske formuleringer om almene livsforhold.

Et par stykker om vort sociale liv lyder: "Glaslampen tåler ikke at lerlampen kalder den / for sin slægtning, men når Månen stiger op / kalder glaslampen med indladende røst: Min elskede søster!".

Eller kortere: "Ekkoet håner sin oprindelse for at bevi-

se / at det selv er oprindeligt".

Eller endnu kortere: "Mennesket forskanser sig mod sig selv".

Og på falderebet som en anbefaling af Tagores "Flakkende fugle" skal citeres en poetologisk tekst, som de fleste vestlige symbolister eller modernister ville have været stolte af at have formuleret: "Sandheden finder, at kendsgerningerne / er for trange klæder. / I digtningen færdes hun frit".

PETER STEIN LARSEN

kultur@k.dk